

- I. Boshet - Emotional Damages & Shame Reparations in Court
- II. The Severity of Halbanat Panim - Embarrassing Another
- III. Takanot - "Fixes" to Prevent Embarrassment in Communal Settings
- IV. Can Public/Social Media Shaming be Used as a Tool for Good?

I. *Boshet* - Emotional Damages & Reparations

1. Mishnah Bava Kamma 8.

(1) He who wounds his fellow is liable to compensate him on five counts: for injury, for pain, for healing, for loss of income and for indignity.... 'Shame/Indignity': All is according to the status of the one that inflicts indignity and the status of the one that suffers indignity. If a man inflicted indignity on a naked man, or a blind man, or a sleeping man, he is [still] liable. If a man fell from the roof and caused injury and inflicted indignity, he is liable for the injury but not for the indignity, as it says, "And she puts forth her hand and grabs him by the private parts", a man is liable only when he intended [to inflict indignity].

משנה בבא קמא ח'

(א) החובל בחברו חָבַב עָלָיו מְשֻׁם חֲמִשָּׁה דְּבָרִים, בְּנִזְק, בְּצָעַר, בְּרַפּוּי, בְּשִׁבְתָּ, וּבְבִשְׁתָּ. בְּנִזְק כִּיצַד... בְּשִׁתָּ, הַכֹּל לְפִי הַמְבִיֵּשׁ וְהַמְתַּבְּיֵשׁ. הַמְבִיֵּשׁ אֶת הָעֵרֶם, הַמְבִיֵּשׁ אֶת הַסּוּמָא, וְהַמְבִיֵּשׁ אֶת הַיָּשׁוּן, חָבֵב. וְיָשׁוּן שֶׁבִישׁ, פְּטוּר. נָפַל מִן הַגֶּגֶז, וְהִזִּיק וּבִישׁ, חָבֵב עַל הַנִּזְק וּפְטוּר עַל הַבִּשְׁתָּ, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כה) וְשָׁלְחָה יָדָהּ וְהִחְזִיקָה בְּמַבְשָׁיו, אֵינוֹ חָבֵב עַל הַבִּשְׁתָּ עַד שֶׁיְהֵא מְתַכָּוֵן:

2. Bava Kamma 86a

"How is payment for humiliation assessed? It all depends on the stature of the one who humiliates the other and the one who is humiliated....."
And in all of those cases of Jews who were humiliated, regardless of their individual stature, they are viewed as though they were freemen who lost their property as they are the sons of Abraham, Isaac, and Jacob, and are all of prominent lineage. Humiliation is assessed according to a standard formula, regardless of who was humiliated. This is the statement of Rabbi Meir. Rabbi Yehuda says: The court views each person according to his stature, the great person according to his greatness, and the small person according to his smallness. Rabbi Shimon says: In a case of wealthy people, the court views them as though they were freemen who lost their property; in a case of poor people, the court views them as the least among the poor. (This lessens the payment of compensation for the one who caused humiliation.) The Gemara explains: ... a mishna teaches (86b): One who humiliates a blind person is liable, whereas Rabbi Yehuda says in a *baraita*: A blind person does not have humiliation. ... You can even say that the mishna expresses the opinion of Rabbi Yehuda. When Rabbi Yehuda said that a blind person does not have humiliation, he meant with regard to another taking compensation for humiliation from him. But with regard to giving him compensation for humiliation, he is given compensation.

בבא קמא פ"א א'

בושת הכל לפי המבייש והמתבייש:
מני מתניתין לא רבי מאיר ולא ר' יהודה אלא ר' שמעון היא דתנן וכולן רואין אותן כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם שהן בני אברהם יצחק ויעקב דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר הגדול לפי גודלו והקטן לפי קטנו רבי שמעון אומר עשירים רואין אותן כאילו הם בני חורין שירדו מנכסיהם עניים כפחותין שבהן מני (השתא) אי רבי מאיר מתניתין קתני הכל לפי המבייש והמתבייש ורבי מאיר כולהו בהדי הדדי נינהו ואי ר' יהודה מתניתין קתני המבייש את הסומא חייב ואילו ר' יהודה אומר סומא אין לו בושת אלא לאו רבי שמעון היא אפי' תימא ר' יהודה כי אמר ר' יהודה סומא אין לו בושת למשקל מיניה אבל למיתבא ליה יהינן ליה...'

See *Mishneh Torah, Injures Person or Property 1:9-14*

3. Shulhan Arukh, Choshen Mishpat 421:1-2

One who embarrasses or harms their fellow unintentionally.... One who intends to embarrass a minor and embarrasses an adult, we impose on the adult the amount for the shame of a minor. One who intends to embarrass a slave and embarrasses a free person, we impose on the free person the amount for the shame of a slave.

חושן משפט תכ"א:א'-ב'

(א) המבייש חברו שלא בכוונה והחובל בחברו שלא בכוונה... (ב) המתכוין לבייש את הקטן ובייש את הגדול נותן לגדול דמי בושתו של קטן נתכוין לבייש העבד ובייש בן חורין נותן לבן חורין דמי בושתו של עבד:

II. The Severity of *Halbanat Panim* - Embarrassing Another

1. Sanhedrin 107a

David continued: **Moreover**, my enemies torment me to the extent that **at the time when they are engaged** in the public study of the *halakhot* of the **four court-imposed death penalties they interrupt their study and say to me: David, concerning one who engages in intercourse with a married woman, his death is effected with what form of execution? And I said to them: Concerning one who engages in intercourse with a married woman before witnesses and with forewarning, his death is by strangulation, and he has a share in the World-to-Come. But one who humiliates another before the multitudes has no share in the World-to-Come. The transgression of those who humiliated David is clearly more severe than the transgression of David himself.**

סנהדרין ק"ז.
ולא עוד אלא בשעה שהם
עוסקין בארבע מיתות
ב"ד פוסקין ממשנתן
ואומרים לי דוד הבא על
אשת איש מיתתו במה
אמרתי להם הבא על
אשת איש מיתתו בחנק
ויש לו חלק לעוה"ב אבל
המלבין פני חבירו ברבים
אין לו חלק לעולם הבא

2. Bava Metzia 58b

Anyone who humiliates another in public, it is as though he were spilling blood. Rav Nahman bar Yitzhak said to him: You have spoken well, as we see that after the humiliated person blushes, the red leaves his face and pallor comes in its place, which is tantamount to spilling his blood. Abaye said to Rav Dimi: In the West, i.e., Eretz Yisrael, with regard to what mitzva are they particularly vigilant? Rav Dimi said to him: They are vigilant in refraining from humiliating others, as Rabbi Hanina says: Everyone descends to Gehenna except for three. The Gemara asks: Does it enter your mind that everyone descends to Gehenna? Rather, say: Anyone who descends to Gehenna ultimately ascends, except for three who descend and do not ascend, and these are they: One who engages in intercourse with a married woman, as this transgression is a serious offense against both God and a person; and one who humiliates another in public; and one who calls another a derogatory name. The Gemara asks with regard to one who calls another a derogatory name: That is identical to one who shames him; why are they listed separately? The Gemara answers: Although the victim grew accustomed to being called that name in place of his name, and he is no longer humiliated by being called that name, since the intent was to insult him, the perpetrator's punishment is severe.

בבא מציעא נ"ח:
תני תנא קמיה דרב נחמן
בר יצחק כל המלבין פני
חבירו ברבים כאילו שופך
דמים א"ל שפיר קא אמרת
דחזינא ליה דאזיל סומקא
ואתי חורא אמר ליה אביי
לרב דימי במערבא במאי
זהירי א"ל באחוורי אפי
דאמר רבי חנינא הכל
יורדין לגיהנם חוץ משלשה
הכל ס"ד אלא אימא כל
היורדין לגיהנם עולים חוץ
משלשה שיורדין ואין עולים
ואלו הן הבא על אשת איש
והמלבין פני חבירו ברבים
והמכנה שם רע לחבירו
מכנה היינו מלבין אע"ג
דדש ביה בשמיה

3. Rabenu Yonah, Shaarei Teshuvah 3:139 (13c. Spain)

An act which resembles murder is shaming one's fellow and whitening his face, for as the red color leaves, it resembles murder. The Sages have also said this (Bava Metzia 58b). Secondly, the pain of embarrassment is bitterer than that of death, as the Talmud says, "It is preferable for an individual to throw himself into a burning furnace rather than publicly mortify his companion." The Sages did not make such statements in connection with other severe transgressions. Indeed, this is the only transgression they compare to actual murder... just as Tamar was willing to be burned rather than reveal that she was pregnant by Yehuda.

שערי תשובה ג' קל"ט
(קלט) והנה אבק הרציחה - הלבנת פנים. כי פניו יחורו ונס מראה האודם. ודומה אל הרציחה. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה. והשנית - כי צער ההלבנה מר ממות. על כן אמרו רבותינו זכרונם לברכה לעולם יפיל אדם עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים. ולא אמרו כן בשאר עבירות חמורות. אכן דימו אבק הרציחה אל הרציחה. וכמו שאמרו כי יקרג ולא ירצח. ודומה לזה אמרו שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים. ולמדו זה מענין תמר. שנאמר (בראשית ל"ח: כ"ה) היא מוצאת והיא שלחה אל חמיה וגו'. הנה כי אף על פי שהוציאוה לישרף. לא גלתה כי היתה הרה מיהודה. שלא להלבין פניו.

For a thorough treatment of the halakhic extent to which shaming is compared to murder, see [here](#).

4. Mishneh Torah, Repentance 3:14

Each and every one of the enumerated twenty-four

משנה תורה, הלכות תשובה ג' י"ד
כל אֶחָד וְאֶחָד מֵעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֲנָשִׁים אֵלוֹ שְׁמִינִי

different categories of persons, Israelites though they be, have no share in the World to Come. And, there are yet lesser transgressions than those referred to concerning which the sages, nevertheless, said, that he who makes a practice to violate them has no share in the World to Come, and that they are of sufficient importance to be kept at a distance, and to watch out against them. They are: he who gives an alias name to his friend; he who calls his friend by his aliases; he who shames his friend publicly; he who glorifies himself by disgracing his friend; he who disgraces scholars; he who disgraces his teachers; he who despises holy times; he who profanes holy objects. That is saying, that none of these will have a share in the World to Come, if he dies without repentance; but if he repent from his wickedness and died in a state of repentance, he is, indeed, of the sons of the World to Come, as there is not a thing to stand in the way of repentance

אף על פי שהן מישראל אין להם חלק לעולם הבא. ויש עבירות קלות מאלו ואף על פי כן אמרו חכמים שהרגיל בהן אין להם חלק לעולם הבא (ויכדי) [ויכדי] הן להתרחק מהן ולהזהר בהן. ואלו הן המכנה שם לחברו. והשורא לחברו בכינויו. והמלבין פני חברו ברבים. והמתכבד בקלון חברו. והמבזה תלמידי חכמים. והמבזה רבותיו. והמבזה את המועדות. והמחלל את הקדשים. במה דברים אמורים שכל אחד מאלו אין לו חלק לעולם הבא כשמת בלא תשובה אבל אם שב מרשעו ומת והוא בעל תשובה הרי זה מבני העולם הבא שאין לה דבר שעומד בפני התשובה. אפלו כפר בעקר כל ימיו ובאחרונה שב יש לו חלק לעולם הבא שנאמר (ישעיה נז יט) "שלוש שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו". כל הרשעים והמומרים וכיוצא בהן שחזרו בתשובה בין בגלוי בין במסמוניות מקבלין אותן שנאמר (ירמיה ג יד) "שובו בנים שובבים". אף על פי שעדין שובב הוא שהרי בסתר שב ולא בגלוי מקבלין אותו בתשובה

III. Takanot - "Fixes" to Prevent Embarrassment in Communal Settings

"If you put shame in a Petri dish, it needs three things to grow exponentially: secrecy, silence and judgment. If you put the same amount of shame in a Petri dish and douse it with empathy, it can't survive," Dr. Brene Brown.

1. Moed Katan 27a-b

The Sages taught: At first, the meal after the burial would be brought to the house of the mourner in various ways. The wealthy would bring the meal in baskets of silver and gold, and the poor would bring it in baskets of peeled willow branches. And the poor were embarrassed. The Sages instituted that everyone should bring the meal in baskets of peeled willow branches, due to the honor of the poor.

The Sages taught similarly: At first, they would serve wine in the house of the mourner during the first meal after the burial; the wealthy would do so in cups made from white glass, and the poor would serve this wine in cups of colored glass. And the poor were embarrassed. The Sages instituted that all should serve drinks in the house of the mourner in colored glass cups, due to the honor of the poor.

At first they would uncover the faces of the wealthy who passed away and cover the faces of the poor, because their faces were blackened by famine. And the poor were embarrassed because they were buried in a different manner. The Sages instituted that everyone's face should be covered, due to the honor of the poor. Additionally, at first the

wealthy would take the deceased out for burial on a *dargash*, and the poor on a plain bier made from poles that were strapped together, and the poor were embarrassed. The Sages instituted that everyone should be taken out for burial on a plain bier, due to the honor of the poor.

Similarly, at first they would place incense under the beds of those who died with an intestinal disease, because the body emitted an especially unpleasant odor. And those who were alive with an intestinal disease were embarrassed [when they understood that they, too, would be treated in this manner after their death, and that everyone would know the cause of their death]. The Sages instituted that incense should be placed under everyone, due to the honor of those with an intestinal disease who were still living.

מועד קטן כ"ז א

תנו רבנן בראשונה היו מוליכין בבית האבל עשירים בקלתות של כסף ושל זהב ועניים בסלי נצרים של ערבה קלופה והיו עניים מתביישים התקינו שיהו הכל מביאין בסלי נצרים של ערבה קלופה מפני כבודן של עניים תנו רבנן בראשונה היו משקין בבית האבל עשירים בזכוכית לבנה ועניים בזכוכית צבועה והיו עניים מתביישין התקינו שיהו הכל משקין בזכוכית צבועה מפני כבודן של עניים בראשונה היו מגלין פני עשירים ומכסין פני עניים מפני שהיו מושחרין פניהן מפני בצורת והיו עניים מתביישין התקינו שיהו מכסין פני הכל מפני כבודן של עניים בראשונה היו מוציאין עשירים בדרגש ועניים בכליכה והיו עניים מתביישין התקינו שיהו הכל מוציאין בכליכה מפני כבודן של עניים בראשונה היו מניחין את המוגמר תחת חולי מעים מתים והיו חולי מעים חיים מתביישין התקינו שיהו מניחין תחת

Moreover, at first they would ritually immerse all the utensils that had been used by women who died while menstruating, which had thereby contracted ritual impurity. And due to this, the living menstruating women were embarrassed. The Sages instituted that the utensils that had been used by all dying women must be immersed, due to the honor of living menstruating women. And, at first they would ritually immerse all the utensils that had been used by *zavin*, who died, (as the utensils had thereby contracted ritual impurity). And due to this the living *zavin* felt embarrassed. The Sages instituted that the utensils that had been used by all men must be immersed, due to the honor of the living *zavin*. Likewise, at first taking the dead out for burial was more difficult for the relatives than the actual death, (because it was customary to bury the dead in expensive shrouds, which the poor could not afford). The problem grew to the point that relatives would sometimes abandon the corpse and run away until Rabban Gamliel came and acted with frivolity, [meaning that he waived his dignity, by leaving instructions that he be] taken out for burial in linen garments. And the people adopted this practice after him and had themselves taken out for burial in linen garments. Rav Pappa said: And nowadays, everyone follows the practice of taking out the dead for burial even in plain hemp garments [*tzerada*] that cost only a dinar.

הכל מפני כבודן של חולי
מעים חיים בראשונה היו
מטבילין את הכלים על גבי
נדות מתות והיו נדות חיות
מתביישות התקינו שיהו
מטבילין על גבי כל הנשים
מפני כבודן של נדות חיות
בראשונה מטבילין על גבי
זבין מתים והיו זבין חיים
מתביישין התקינו שיהו
מטבילין על גבי הכל מפני
כבודן של זבין חיים
בראשונה היתה הוצאת המת
קשה לקרוביו יותר ממיתתו
עד שהיו קרוביו מניחין
אותו ובורחין עד שבא רבן
גמליאל ונהג קלות ראש
בעצמו ויצא בכלי פשתן ונהגו
העם אחריו לצאת בכלי
פשתן אמר רב פפא והאידינא
נהוג עלמא אפילו בצרדא בר
:זוזא

See: **Mishneh Torah, Mourning 13:7**, **Mishneh Torah, Laws of Mourning 4:1**, **Shulchan Arukh, Yoreh De'ah 353:1**

2. Mishnah Bikkurim 3:7

Originally all who knew how to recite [the Bikkurim declaration from the Torah] would recite while those who did not know how to recite, others would read it for them [and they would repeat the words]. But when they refrained from bringing, they decreed that they should read the words to both those who could and those who could not [recite so that they could repeat after them].

בְּרֵאשׁוֹנָה, כָּל מִי שִׁיּוֹדֵעַ לְקִרּוֹת,
קוֹרֵא. וְכָל מִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְקִרּוֹת,
מִקְרִין אוֹתוֹ. נִמְנָעוּ מִלְּהַבִּיא,
הַתְּקִינוּ שֶׁיְהוּ מִקְרִין אֶת מִי שִׁיּוֹדֵעַ
וְאֶת מִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ

Bartenura:

“They refrained from bringing” because of the shame as they do not know how to recite [the Bikkurim declaration inf Deuteronomy 26:5-10]

נִמְנָעוּ מִלְּהַבִּיא. מִפְּנֵי הַבוּשָׁה שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְקִרּוֹת:

3. Rosh, Commentary on Megillah, Ch. 3:1

The practice today, in which the prayer leader recites, is to not embarrass those who do not know how to recite, as was taught in the Mishna with regards to Bikkurim. (cites the Mishna...). And it does not appear similar to me, as there they refrained from bringing bikkurim and transgressed what was written in the Torah. But in our case, those skilled will recite, and others will refrain, and due to [possible] embarrassment they will put effort to learn the parasha. Rather, it seems to me the reason is because not everyone is skilled in the cantillation, and the community will not fulfill their obligation with their reading, but he sees himself as someone who is knowledgeable and if we don't allow him to read he will come to quarrel with the prayer leader, therefore it was instituted that the prayer leader reads as he is an expert in reciting Torah.

מה שנהגו האידינא ששליח ציבור קורא, היינו שלא לבייש את מי שאינו יודע לקרות, כדתנן גבי ביקורים: בתחילה... ואין הדמיון נראה לי, דהתם נמנעו מלהביא בכורים, ועברו על מה שכתוב בתורה. אבל הכא בקיאין יקראו, והאחרים ימנעו, ומחמת הבושה יתנו לב ללמוד הפרשה. אלא נראה הטעם, לפי שאין הכל בקיאין בטעמי הקריאה, ואין הציבור יוצאין בקריאתו, והוא בעיניו כיודע, ואם לא יקראוהו בתורה אתי לאינצויי עם שליח ציבור, לכך תיקנו שיקרא שליח ציבור, שהוא בקי בקריאה.

4. Mishnah Ta'anit 4:8

Rabban Shimon ben Gamliel said: There were no days as joyous for the Jewish people as the fifteenth of Av and as Yom Kippur, as on them the daughters of Jerusalem would go out in white clothes, which each woman borrowed from another. Why were they borrowed? They did this so as not to embarrass one who did not have her own white garments. All the garments that the women borrowed require immersion, as those who previously wore them might have been ritually impure. And the daughters of Jerusalem would go out and dance in the vineyards. And what would they say? Young man, please lift up your eyes and see what you choose for yourself for a wife. Do not set your eyes toward beauty, but set your eyes toward a good family.

אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות, בחור, שא נא עיניך וראה, מה אתה בוחר לך. אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה...

5. R. Raphael Berdugo Takkanot 1806, Takkana 19

Reduction of expenses for the Brit Milah Feast and Zebed HaBat: It was a simple custom that at the feast of a Brit Milah and Zebed the daughter, sweets were distributed to people, and we have canceled this practice completely, because it is a great sorrow for the layity and it results in a dispute between a man and his wife, especially when they are in need and ashamed.

צמצום הוצאות לסעודת המילה וזבד הבת: מנהג היה פשוט שבסעודת מילה וזבד הבת מחלקים לאנשים המצויים מיני מתיקה, וביטלנו זה ביטול גמור, כי הוא צער גדול לבעלי בתים ויוצא מזה מחלוקת בין איש לאשתו, ובפרט כשהם צריכים ומתביישים. ותודה לה' נתקיים הדבר זה כמה שנים.
צמצום הוצאות לשבתות של שמחה: עוד מנהג היה מכמה וכמה שנים שהיו שולחים בשבתות של שמחה בשר וביצים. יש שולח כ"ד ביצים, ויש שולח יותר, ובעלי השמחה שולחים מעקודא [=פשטידת] ביצים ובשר. והכרזנו וביטלנו זה שלא ישלחו כי אם חמישה ביצים דווקא, ושמוחו כל בעלי בתים וכל הבעלי השמחה היה להם נחת לזה ולזה.

IV. Can Public/Social Media Shaming be Used as a Tool for Good?

1. Sefer HaChinukh 240

(1) **To not whiten the face of an Israelite:** To not embarrass an Israelite; and our Rabbis, may their memory be blessed, called this sin (Avot 3:15), "whitening the face of his fellow in public. And the negative commandment that comes about this [in the Torah] is that which is written (Leviticus 19:17), "you shall surely rebuke your compatriot, and you shall not bear a sin for him." And they said in Sifra, Kedoshim 4:8, "From where [do we know] that if you rebuked him four or five times [...] go back and rebuke [him again]? [Hence] we learn to say, 'you shall surely rebuke.' Perhaps, he should rebuke and his face change [color]? [Hence] we learn to say, 'and you shall not bear a sin for him.'"

(2) The root of the commandment is well-known - since embarrassment is very painful for the creatures - there is nothing greater than it. Therefore God prevented us from causing so much pain to His creatures, since it is possible to rebuke them in private and not to embarrass the sinner so much.

(3) From the laws of the commandment is that which they, may their memory be blessed, said (Yoma 86b) that we were not warned like this about all things, but rather [only] about things between a man and his fellow. But with Heavenly matters - if he does not return after the private rebuke - it is a commandment to shame him publicly, to publicize his sin and to disgrace and curse him until he returns to the good, as the prophets did to Israel. And [also] that which they, may their memory be blessed, said (Berakhot 43b) by way of a warning about this matter, " From where do we [know

ספר החינוך ר"מ

(א) שלא להלבין פני אדם מישראל - שלא לביש אחד מישראל, וזה העון יקראו רבותינו זכרונם לברכה (אבות ג טו) מלבין פני חברו ברבים. והלאו הבא על זה הוא מה שכתוב (ויקרא יט יז) הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא. ואמרו בספרא (קדשים ד ח) מנין שאם הוכחתו אפילו ארבעה או חמשה פעמים חזר והוכח שנאמר הוכח תוכיח. יכול אפילו פניו משתנות? תלמוד לומר ולא תשא עליו חטא.
(ב) שרש המצוה ידוע, לפי שהבשת צער גדול לבריות אין גדול ממנו, ועל כן מנענו האל מלצער בריותיו כל כך, כי אפשר להוכיחם ביחוד ולא יתבייש החוטא כל כך.

(ג) מדיני המצוה. מה שאמרו זכרונם לברכה (יומא פו ב), שלא בכל הדברים הזהרנו בכך, אלא בדברים שבין אדם לחברו, אבל בדברי שמים אם לא חזר מן התוכחה שבסתר מצוה להכלימו ברבים ולפרסם חטאו ולבוטו ולקללו עד שיחזר למוטב, כדרך שעשו הנביאים לישראל. ומה שאמרו זכרונם לברכה (ברכות מג ב) על דרך אזהרה בענין זה

that] it is better for a man to descend into a fiery furnace, and not to whiten the face of his fellow in public? From Tamar, " who did not want to whiten the face of her father-in-law, to say in public that she was pregnant from him. And had she not found the pledge and let the matter be known through a hint, she would have been condemned to burning; but she did not whiten his face. And the rest of the details of the commandment are in scattered places in the Gemara and in the Midrash.

(4) And [it] is practiced in every place and at all times. And [if one] transgresses it and volitionally whitened the face of his fellow publicly - not for a sin in the way that we have said - he has violated a commandment of the King. But he is not lashed, since there is no act [involved] with it. And the Omnipresent has many agents to pay back those that transgress His will.

2. Arukh HaShulchan, OC 156:10

Don't speak harshly to the point where the person is humiliated, as it says, "Do not bear a sin for him." The Sages said, "Could it be that you rebuke him and his face changes?", it says, "Do not bear sin for him" - from here [we derive] that it is forbidden for a person to shame another Jew, especially in public. And even though one is not punished corporally for this violation, it is a great sin. As the Sages said, "One who embarrasses their friend in public does not have a portion in the World to Come (*Sanhedrin* 107a). Therefore one should be careful not to embarrass a person in public, whether an adult or a minor, and should not call them by a name which they are embarrassed by even if they are accustomed to it (*Bava Metzia* 58b). For this sin one descends to Gehenna but does not ascend (*ibid*). What types of things does this refer to? Interpersonal matters. But with regard to matters between a person and Heaven, if one doesn't repent in private, we shame them in public, and publicize and curse them to their face and degrade and curse them until they return for the better, as was the way of all of the Israelite prophets.

3. Shulhan Arukh Even HaEzer 71 - Social Pressure for Child Support

A man is obligated to provide sustenance to his sons and daughters until they are 6 years of age, even if they own property that came to them through their mother's father's house. From then and on, we provide for them as a decree of the sages until they are adults. If he does not want to, we denounce him and shame him and antagonize him [until he does]. If he [still] does not want to, we denounce him in public and say, "So-and-so is cruel and does not want to provide for his children! He is worse than a non-kosher bird that [at least] provides for its chicks!" But we do not force him to provide them sustenance. When does this ruling apply? When there is no economic estimation. But if the estimate shows that there is enough money for them to get charity, we remove it from him by force, for charity purposes, and we feed them until they become adults. **Rama:** *This is specifically for feeding daughters [as well], but we do not force him [with regards to how much he gives] to marry off his daughters...*

נוח לו לאדם, שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים, מנא לן? מתמר, שלא רצתה להלבין פני חמיה לאמר בפרסום שממנו היא הרה, ולולא שמצאה הערבון והודיעה הדבר ברמז היתה נדונת בשרפה ולא הלבונה פניו. ושאר פרטי המצוה במקומות מהגמרא בפזור ובמדרשות.
(ד) ונוהגת בכל מקום ובכל זמן. ועובר עליה והלבין פני חברו ברבים במזיד שלא מחמת עברה על הענין שאמרנו, עבר על מצות מלך, אבל אינו לוקה, לפי שאין בו מעשה, וכמה שלוחים למקום להפרע מעוברי רצוננו.

ערוך השולחן, אורח חיים קנ"ו:י'
המוכיח את חברו - לא ידבר לו קשות עד שיכלימו, שנאמר: "ולא תשא עליו חטא". כך אמרו חכמים: יכול אתה מוכיחו ופניו משתנות? תלמוד לומר: "ולא תשא עליו חטא" - מכאן שאסור לאדם להכלים את ישראל, וכל שכן ברבים. ואף על פי שאין לוקין על לאו זה עון גדול הוא. וכך אמרו חכמים (סנהדרין קז א): המלבין פני חברו ברבים - אין לו חלק לעולם הבא. לפיכך צריך להזהר שלא יבייש פני אדם ברבים, בין גדול בין קטן, ולא יקרא לו בשם שהוא בוש ממנו אפילו כשהוא רגיל בו (בבא מציעא נח ב). ועל עון זה יורדין לגיהנם ואינם עולים (שם). במה דברים אמורים? בדברים שבין אדם לחברו. אבל בדברי שמים אם לא שב בסתר - מכלימין אותו בגלוי, ומפרסמים אותו ומחרפים אותו בפניו, ומבזין אותו ומקללין אותו עד שיחזור למוטב, כדרך שעשו כל הנביאים בישראל.

שחייב לזון בניו ובנותיו כשהם קטנים
חייב אדם לזון בניו ובנותיו עד שיהיו בני שש אפילו יש להם נכסים שנפלו להם מבית אבי אדם ומשם ואילך זון כתקנת חכמים עד שיגדלו ואם לא רצה גוערין בו ומכלימין אותו ופוצרין בו ואם לא רצה מכריזין עליו בצבור ואומרים פלוני אכזרי הוא ואינו רוצה לזון בניו והרי הוא פחות מעוף טמא שהוא זן אפרוחיו ואין כופין אותו לזון בד"א בשאינו אמוד אבל אם היה אמוד יש לו ממון הראוי ליתן צדקה המספקת להם מוציא' ממנו בעל כרחו משום צדקה וזנין אותם עד שיגדלו: **הגה** ודוקא לענין מזונות הבנות אבל לא כופין להשיא בנותיו ...

Using Social Pressure, and Social Media Shaming, for Agunot to be Freed

4.R. Ovadiah Yosef, *Yabia Omer*, 7: Even HaEzer 23

The appeal before us, the Supreme Rabbinical Court of Israel, revolves around a decision of the Regional Beit Din in Jerusalem on the 9th of Sivan, 5744 (1984). The facts of the case are as follows: The woman in question has been married to her husband for twenty years, but was childless. For fifteen years they were treated by doctors and through medications. All this was to no avail, until the doctors despaired of successfully treating them. The problem is evidently to be ascribed to the husband, and so has the wife herself argued in his presence, and so she requests to be divorced from him on the grounds of her legitimate desire for children. The regional Beit Din at the time (9th Sivan 5742) ruled that the husband must grant his wife a get, but that he could not be coerced to do so. However, the husband rejected the court's decision and did not wish to execute a get, despite the fact that they had already separated. The wife turned to the regional Beit Din to review their decision and to find a way to coerce the husband to divorce her, since only a few years remained for her to remarry and have children, as she was above the age of forty...

In the appeal which was presented before us on 14th Tevet 5745, we did not find sufficient cause to compel the husband to divorce his wife. We did, however, try to persuade the man, who is religiously observant, to follow the proper path and obey the decision of the court, for it is a mitzvah to heed the words of the Sages who obliged him to divorce his wife, and that he has chained his wife needlessly. And we gave the husband an extension of three months within which to grant a get to his wife. However, when we saw that three months passed without response, we instituted the *harchakot* of Rabbeinu Tam as found in the Sefer HaYashar which states: "Decree by force of oath on every Jewish man and woman under your jurisdiction that they not be allowed to speak to him, host him in their homes, feed him or give him to drink, accompany him or visit him when he is ill. In the event that he refuses to divorce his wife, you may add further restrictions upon him." ... We added to these sanctions, that no gabbai of any synagogue in the area where the husband resides be allowed to seat him in the synagogue, or call him to the Torah, or ask after his welfare, or grant him any honor, and all people are to distance themselves from him as much as possible, until his heart submits and he heeds to the voices of those instructing him that he grant his wife a divorce in accordance with the Law of Moses and Israel, and thereby free her from her chains. This decision was adopted unanimously with my friends and colleagues Rabbi Eliezer Yehudah Waldenberg and Rabbi Yitzhak Kolitz. And so it was done, at which time the husband submitted and granted his wife a divorce in accordance with the Law of Moses and Israel.

הערעור שלפנינו בבית הדין הגדול סובב הולך על פסק בית הדין האיזורי בירושלים בתאריך ט' סיון תשמ"ד. והעובדות הן כדלהלן האשה נשואה לבעלה זה עשרים שנה, ולא זכו להבנות זמ"ז, במשך חמש עשרה שנה טופלו על ידי רופאים ורפואות, והכל ללא הועיל, עד שנאשו הרופאים מלטפל בהם, ולפי הנראה זהו באשמת הבעל, וכן האשה טוענת בפניו, ודורשת להתגרש ממנו בטענת בעינא חוטר א לידה. ביה"ד האיזורי פסק בזמנו (ט' סיון תשמ"ב), כי הבעל חייב לגרש את אשתו בג"פ, אך אין לכופו לגרש. אולם הבעל נתן כתף סוררת לפסה"ד, ולא אבה לגרש, למרות שכבר נפרדו זמ"ז. האשה פנתה שוב לביה"ד האיזורי לשוב ולעיין בהחלטתם, ולמצוא דרך לכפות על הבעל לגרשה כי לא נשאר לה סיכויים להנשא וללדת רק למספר שנים מועטות, בגלל שהיא בגיל למעלה מארבעים שנה....

בערעור שנידון לפנינו בתאריך י"ד טבת תשמ"ה, לא מצאנו יסוד מספיק לכופו על הבעל לגרש, אבל דיברנו על לב הבעל שהוא שומר תורה ומצות, כי יטה למוסר אזנו, ולציית לפסק הדין, כי מצוה לשמוע דברי חכמים שחייבוהו לגרש, ואל יעגן את אשתו לחנם. ונתנו לבעל אורכה של שלשה חדשים שיתן גט לאשתו, אך בראותינו שעברו יותר משלשה חדשים ואין עונה ואין קשב, החלטנו לעשות לו הרחקה דרבינו תם, כמבואר בספר הישר (בחלק התשובות סי' כד) וז"ל: תגורו באלה חמורה על כל איש ואשה מזרע ישראל הנלוים אליכם, שלא יהיו רשאים לדבר עמו ולא לארחו ולהאכילו ולהשקותו וללוותו ולבקרו בחוליו, ועוד תוסיפו חומרות על כל אדם אם לא יגרש את אשתו, עכת"ד. ... והוספנו על החומרות הנ"ל שעל כל גבאי בתי הכנסת בסביבות מקום מגוריו של הבעל שלא להושיבו בבית הכנסת, ושלא להעלותו לס"ת, ושלא לשאול בשלומו, ולא לחלוק לו שום כבוד, ולהתרחק מעליו ככל האפשר עד אשר יכנע לבבו וישמע לקול מורים ויתן גט לאשתו כדמו"י ולשחררה מעגינותה. וכן החלטנו פה אחד, עם חברי ועמיתי הגאונים רבי אליעזר יהודה וולדינברג, ורבי יצחק קוליץ שליט"א. וכן נעשה מעשה, ואז נכנע הבעל ונתן הגט לאשתו כדמו"י

For more on the precedent of Social Pressure for Gett Abusers, see [Shulhan Arukh, Even HaEzer 154:21](#)

5. Pinhas Tannenbaum, spokesperson for the Chief Rabbi (2016) - Public Shaming of Gett Abuser

The decision was made with much pain, but there was no other choice. Everything that was attempted prior to this was ineffective... The rabbinical court does not publish advertisements and does not know the word "shaming." It employed the halakhic concepts of distancing established by Rabbeinu Tam, which aim to exert social

ההחלטה נעשתה בכאב רב אך לא נותרה ברירה אחרת, כל מה שניסו קודם לכן לא הועיל... בית דין לא מפרסם מודעות וגם לא מכיר את המילה שיימינג. הוא פועל על פני המושגים ההלכתיים של

pressure on the excommunicated individual, so that they carry out the court's decision. In this case in question, the court gave permission to the wife to publicize the matter, and she chose to implement this permission in her own way [i.e. using social media]. This is fully her decision, [to choose] where and with which tools to publicize the matter.

הרחקות דרבנו תם, שמטרתן להפעיל לחץ חברתי על המנוודה כדי שיבצע את החלטת בית הדין. במקרה המדובר בית הדין נתן אישור לאישה לפרסם והיא בחרה לממש את ההיתר בדרכיה, זו כבר החלטה שלה היכן ובאילו כלים לפרסם.

6. "Shaming": Abridged Halakhic Guidance, Rav Yuval Cherlow

Lashon hara and humiliation are essential issues in our lives... Before anything else, it should be mentioned that we are dealing here with matters of literal life and death, and that some of the early authorities held that one must allow oneself to be killed rather than violate. ... It is important to emphasize that Jewish ethics holds that the concept of "the public's right to know" is a misnomer. The public does not have a right to know everything about people's private lives. Jewish ethics does recognize "the obligation of the public to know," namely, those things that the public must know—it is an obligation to publicize them. It is not always easy to differentiate between the two, yet it is important that this be a guiding light for the one publicizing. Four necessary conditions need to be met in order to publicly shame someone.

Truth: The shaming writer must write the truth, only the relevant truth, and the whole relevant truth. It is forbidden for a person to write something they do not know to be true (one can write, "I suppose" or "I assume" or "there are those who claim, though I emphasize that I do not know for certain"). The word "truth" implies not manipulating at all between facts and interpretation. This halakhic principle is based on the Torah's demand, "Distance yourself from falsehood." This means not only not to lie, but also to distance oneself from falsity. This is the only thing that the Torah explicitly commands that one distance oneself from.

Necessity: If it is not necessary to publicize the matter, and there are other ways to solve the problem with similar efficiency, then one must take that path, and not spread slander about people publicly; on the other hand, if there is real necessity to publicize, then it is forbidden to remain silent, and the Torah has commanded us, "Do not stand by the blood of your fellow," and "You must purge the evil from among you" (Devarim 17:7).

Proportionality: The fact that it is permitted—and perhaps even an obligation—to publicize matters in public, does not relieve the publicizer of doing so only in the required proportion. Facts that are not necessary, even if they are true, and harm someone who does not deserve to be harmed, are forbidden to be publicized.

Caution: From causing greater harm specifically through publicizing, and inflicting more harm on the offender than is appropriate. ... One should utilize this tool [of shaming] as little as possible. When used in this way quoted above, these general guidelines can help us maintain halakhic ethics even in these complex matters, including the duty to save the oppressed from their oppressor, as well as the prohibition of humiliating someone and lashon hara.

"שיימינג" -- הדרכה הלכתית מקוצרת, רב

יובל שרול לשון הרע והלבנת פנים הינם נושא מהותי ביותר בחיינו... לפני הכל, צריך לזכור שעוסקים כאן בנושא שהוא דיני נפשות של ממש, ולדעת חלק מהראשונים הוא קשור להיחרג ואל יעבור... חשוב להדגיש כי האתיקה היהודית סוברת כי המונח "זכות הציבור לדעת" הוא מונח מעוות. אין לציבור זכות לדעת כל דבר בתחומים הפרטיים של בני אדם. האתיקה היהודית כן מכירה ב"חובת הציבור לדעת", כלומר: הדברים שחובה שהציבור יידע - חובה לפרסם. לא תמיד קל להבחין בין השניים אולם חשוב שזה יהיה נר לרגלי המפרסם. ארבעה תנאים הכרחיים צריכים להתקיים בתחום פרסום "שיימינג":

אמת - כותב השיימינג צריך לכתוב את האמת, רק את האמת הרלוונטית ואת כל האמת הרלוונטית. אסור לאדם לכתוב דברים שהוא לא יודע (הוא יכול לכתוב "אני משער" או "אני מעריך" או "יש הטוענים כך, אך אני מדגיש שאני לא יודע את זה" וכד'). במסגרת המילה "אמת" מדובר גם על נקיות ממניפולציות, על הבחנה בין עובדות לפרשנות. יסוד הלכה זו מבוסס על תביעת התורה "מדבר שקר תרחק", לאמור: לא רק לא לשקר, אלא גם להתרחק מן השקר. זה הדבר היחיד שהתורה כותבת עליו במפורש שיש להתרחק ממנו.

נחיצות - אם אין נחיצות לפרסום הדברים בפומבי, ויש דרכים אחרות לפתור את הבעיה בעילות דומה - חובה ללכת בדרך זו, ולא להפיץ דיבת בני אדם ברבים; לעומת זאת, אם קיימת נחיצות של ממש לפרסום - אסור לשתוק, והתורה ציוותה עלינו "לא תעמוד על דם רעך" וכן "ובערת הרע מקרבך".

מידתיות - עצם העובדה שמוטר, ואולי אף חובה, לפרסם את הדברים ברבים - אינה פותרת את המפרסם מלעשות זאת במידה הנחוצה בלבד. עובדות שאינן הכרחיות, אף אם הן אמת, והן פוגעות במי שלא ראוי לפגוע בו - אסורות בפרסום.

זהירות - מלגרום נזק גדול יותר דווקא על ידי הפרסום, ולהביא לפגיעה בפוגע הרבה יותר מאשר ראוי לפגוע בו... יש לדעת כי כדאי להשתמש בכלי זה כמה שפחות. וכאשר נעשה שימוש כזה הדברים שהובאו לעייל הם קווים כלליים שיכולים לסייע לנו לשמור על התנהגות שהולמת את האתיקה ההלכתית גם במפגש המורכב שבין החובה להציל עשוק

מיד עושקו ובין איסור הלבנת פנים ולשון
הרע.

(Translation for sources 5&6:

https://maimonidesmootcourt.org/wp-content/uploads/2021/10/Abella_Brandeis-Sourcebook.pdf)